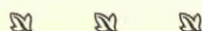

hyacinthje, sterhyacinth, vogelmelk, wilde hyacinth etc. Aan zoo'n „wild" boschhoekje in den tuin kan men veel plezier beleven, maar het vereischt eenige zorg, om het vrij te houden van overweldigers.

Veel valt ook te genieten van de verkleuring aan de knoppen en de schors van verschillende boomen en heesters. De kruipwilgen vertoonen een groote verscheidenheid, sommige zien er grijsgroen uit, andere geelachtig, weer andere donkerblauwgrijs, nog andere oranje tot rood. Dan het prachtige brons van de duindoornknoppen, het helder geel van de „zwarte" populieren, het wijnrood en purper van berken en beuken, het rood van linde en kornoelje, de velerlei tinten van kardinaalsmuts en els. Ook hier valt veel individueels op te merken. Soms kan men invloed meenen te merken van standplaats, bezonning en temperatuur. Wie op deze dingen heeft leeren letten, kijkt met verhoogd genot van een hoog punt uit over een boschrijk landschap. De duinen spannen de kroon.

JAC. P. THIJSSÉ.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Kijk uit naar *Blennius gattorugine*! Dit voorjaar vertelde ik van een merkwaardig visje, *Blennius gattorugine*, dat tot voor kort nog maar van twee vangsten voor onze kust bekend was, maar, door de activiteit van het Zoölogisch Station, de laatste tijd herhaaldelijk bij den

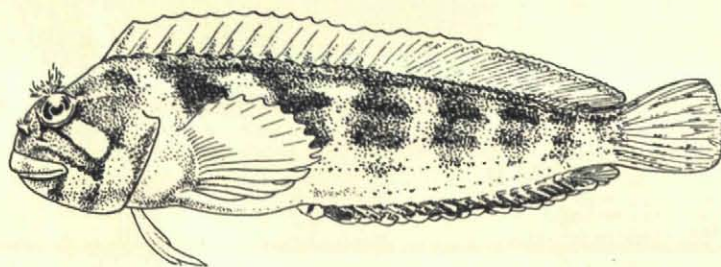

Fig. 1.

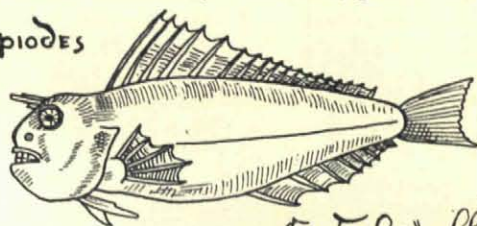
Helder werd gesignaleerd. Ik vroeg me af of dit dier, in Zeeland, waar een verwant van hem, *Blennius pholis*, herhaaldelijk gevangen werd, ook niet meer zou voorkomen. Inderdaad kreeg ik dezer dagen een *Blennius gattorugine* uit Brouwershaven. Hij werd 4 Maart 1937 gevangen voor het Goereese gat. De vissers in Brouwershaven kennen hem wel, ze vingen er de laatste jaren een stuk of vijf, maar geven hem geen bepaalde naam. Lezers die in vissersplaatsen wonen moeten er eens naar vragen. Het zou me niet verbazen als er binnenkort nog veel meer vondsten bekend worden. Omdat het diertje in geen enkel Nederlands strandboekje voorkomt, geef ik hierbij een afbeelding op ongeveer natuurlijke grootte. Karakteristiek zijn de vier (twee grote en twee kleine) pluimpjes voor op zijn kop. De buikvinnen zitten heel ver naar voren en zijn klein. De voorste vinstralen van de rugvin zijn zwakke stekels, de staartvin is niet met de rugvin verbonden. Het is een stevig, bandvormig dier met een krachtige kop (fig. 1).

Die zware kop heeft hij niet voor niets. Net als zijn grote verwant, de Zeewolf, kraakt hij tussen zijn kaken allerlei schelpen. In den Helder zag ik hem in het aquarium een nonnetje oppeuzelen of het een nootje was.

Toevallig vond ik kort geleden een oude afbeelding van hem in een handschrift, dat in de Koninklijke Bibliotheek bewaard wordt. Ik bedoel het „Visboek" van de zestiende eeuwse afslager van vis te Scheveningen Adriaen Coenen. Op zijn drie-en-zestigste begon deze zijn ervaringen te boek te stellen. 410 folio's vulde hij met beschrijvingen en afbeeldingen van allerlei zeedieren, tot zeewijven toe.

Van *Blennius gattorugine* geeft hij bijgaande figuur (fig. 2) met het bijschrift: „Er mag

Scorpiodes

Ein Schnärling,

Fig. 2.

Schnäcke geheissen werde daszer zwei enle hornle auff den Kopff aufstäcktt gleych den Irrdische Schnäcken". Klaarblijkelijk heeft hij het dier dus al gekend.

Onder de rubriek „Vreemde faetsoenen van vischen die hier bij onse vischers in Hollant onbekent zij" geeft hij een prentje van een derde Blenniussoort, die ook tot nu toe niet van onze kust bekend is: Blennius ocellaris, een visje met een geweldige rugvin, dat zijn eieren „uitbroedt" in lege vulken. Van het zeepaardje vertelt hij: „Dit gedierte en is bij ons niet bekend".

Wassenaar.

JOOST TER PELKWIJK.

Over de trompetzwanen in de Vereenigde Staten. In de November aflevering 1937 van „American Forests" worden mededeelingen gedaan, aangaande de dezen zomer verkregen uitkomsten van tellingen van de nog in het wild levende trompetzwanen binnen het grondgebied der Vereenigde Staten. Zooals bekend is, leven er ook op Canadeesch gebied nog een paar honderd stuks. In de Vereenigde Staten bedroeg dit aantal 158, een vermeerdering van 43 bij het vorig jaar vergeleken, d.i. ruim 37%.

Veel hoop voor de toekomst gaf het feit, dat er dit jaar 77 jonge zwaantjes waren, tegenover slechts 41 in 1936.

Van de 158 vogels werden er 90 geteld in de Red Rocks Migratory Waterfowlrefuge in Z. W. Montana en 68 in het Yellowstone National Park.

De beide reservaten liggen niet ver van elkaar, zoodat de vogels van het eene naar het andere heen en weer vliegen.

De meeste broedparen vindt men in het eerstgenoemde reservaat. Nergens elders in de Ver. Staten dan in de beide reservaten broeden ze meer.

De Biological Survey schrijft de opvallende toename aan jonge vogels toe aan het feit, dat zij dit jaar in staat is geweest de gebieden te beheeren op de voor de zwanen meest doeltreffende wijze.

Terwijl in vorige jaren veelvuldig verstoringen plaatsvonden, hetzij door dieren, hetzij door menschen, mag worden aangenomen, dat dit jaar op de nestplaatsen geen enkele verstoring is geweest.

W. VAN HARENCARSPHEL.

Bruine lijster? Woensdagmiddag 5 Januari had ik een al zeer merkwaardige ontmoeting. Alle wateren waren met een ijskorst bedekt, waarop zich de jeugd naar hartelust vermaakte. Bij de Fochteloër sluis bevindt zich een afwateringssloot, die uitmondt in 't Kleindiep. Deze vrij brede sloot was nog geheel ijsvrij. Plotseling zie ik een vogel opvliegen. Mijn eerste indruk is een merel, die verschijnselen van albinisme vertoont. De gehele onderkant is nl. erg licht gekleurd, uitgezonderd een zwarte dwarsband. Het diertje ging op 't prikkeldraad zitten, waar het de staart op kwikstaartachtige manier bewoog. Ik kon tot op enkele meters naderen. De bovendelen waren donker, als van een wijfjesmerel. Het kwieke diertje herinnerde me onmiddellijk aan de afbeelding van de bruine lijster (*Turdus eunomus*) in 't pas verschenen werkje „Zien is kennen". Bij naslaan bleek geen twijfel meer te bestaan. Inderdaad betrof het hier deze uiterst zeldzame trekker, die merkwaardigerwijze buiten Friesland niet werd waargenomen, volgens Aves Frisicae. Een exemplaar is bekend van 20 November 1899 uit Veenwouden. Nadat ik het vogeltje een poos had waargenomen, waarbij het voortdurend naar 't stroomende water vloog en zich dan weer op 't prikkeldraad neerzette, vloog het ten slotte weg in de richting van Drente. Drentse vogelvrienden, opgelet!

Appelsga.

A. J. LOK.

Maar misschien toch een waterspreeuw? (Red.)

Pestvogels. Gedurende de afgelopen week kon ik geregeld pestvogels waarnemen in onzen tuin. Het waren overwegend wijfjes. Ook uit verschillende andere plaatsen in het Noorden des lands ontving ik pestvogelwaarnemingen.

Op 14 Nov. j.l. hield de afd. Groningen van de Ned. Nat. Hist. Ver. haar maandelijksche excursie naar het Friesche Veen tusschen Haren en Paterswolde, voor het onderzoek naar Flora en Fauna van dit gebied. We zagen toen op tal van plaatsen onder de Geldersche Roos-struiken heele hoopen min of meer uitgeperste bessen van deze plant.

Wij meenden dit ook aan de pestvogels te moeten toeschrijven.

Haren, 18 Dec. 1937.

FOP. I. BROUWER.

Pestvogel in Nederland. Ik heb in het album van Verkade, door u geschreven, gelezen dat het zien van den Pestvogel een reuzen buitenkans is, daar hij slechts sporadisch voorkomt.

Ik kreeg hem nu op een toevallige wijze te zien. Voor ons huis staat een vogelhuisje en tevens enige lijsterbesboompjes, toen ik nu even van mijn werk opzag en naar het vogelhuisje keek, zag ik hem in één van de boompjes zitten bessen te pikken. Het beest was niet bijzonder schuw en ik kon hem betrekkelijk dicht naderen, om hem te bewonderen.

Wagenborgen, 16 Dec. 1937.

J. J. VROEGOP.